

Piper: Der foreligger her 4 Forslag til Rigsdagsbeslutning. De Voldgiftstraktater, der her er afsluttet, er jo dels Nyerhvervelser, dels Forbedringer af bestaaende Overenskomster. Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale, at Tinget slutter sig til Forslagene i den Form, hvori de foreligger efter de Forhandlinger, der har været ført af Ministeriet.

Veistrup: De Voldgifts- og Forligstraktater, der foreligger til Behandling i Dag, hilser ogsaa vi med største Tilfredshed. Ethvert nok saa lille Skridt i denne Retning maa vi, synes jeg, være henrykte for. Det er for Resten noget, som jeg ogsaa paa et tidligere Tidspunkt har givet Udtryk for, at vi saa hen til med den allerstørste Tilfredshed, og det forekommer mig, at vi maa gøre det paa en ganske anden Maade, havde jeg nær sagt, end de store Stater, som der, hvor Retten hører op, er i Stand til at sætte Magt bag, hvad vi jo er aldeles afskaaret fra. Derfor synes jeg, at saadanne Traktater har langt større Interesse for de smaa Stater. Men i øvrigt forekommer det mig, at det maa være os en Tilfredsstillelse at være med til at bære Sten til den store Bygning, som en Gang maa blive Resultatet, det, man kalder Europas Forenede Stater. Jeg sagde før, at vi hilser ethvert nok saa lille Skridt i denne Retning med Glæde. De Forslag, der her foreligger, er jo i Virkeligheden ikke noget lille Skridt, men tværtimod et meget stort Skridt fremad, og hvis Forholdet er dette — og det er vi vel nok enige om —, at man maa sige, at Krigen ikke har bragt andet end ondt over Europa, saa er der dog maaske et Resultat af Krigen, som vi kan pege paa med Tilfredshed, nemlig dette, at der ganske sikkert er kommet en Forstaaelse af, at de Forhold, vi var Vidne til i Tiden fra 1914, indtil Krigen sluttede, var af en saadan Beskaffenhed, at intet fornuftigt Menneske Verden over, som hører til de civiliserede Stater, kan ønske en Gentagelse deraf. Jeg hilser derfor den Fredstankens, den Retstankens Sejr, som disse Traktater giver Udtryk for, med den største Tilfredshed og ønsker en Fortsættelse af dem i størst mulig Udstrækning.

Det er rigtigt nok, som det blev fremført af den ærede Ordfører for Venstre, der særlig dvælede ved den Traktat, der er afsluttet mellem Danmark og Tyskland, at det ganske naturligt er denne Traktat, som har den største Interesse for os alle. I dansk Udenrigspolitik knytter den største

Interesse sig altid til Forholdet overfor Tyskland. Dette skyldes ikke alene Hensyn til de politisk-historiske Forhold, der ligger os imellem, men ogsaa i høj Grad Hensyn til de erhvervspolitiske Forhold. Ingen kan være blind for den Interesse, der ligger i et godt Forhold mellem Danmark og Tyskland. Derfor finder jeg det naturligt, at man ser med særlig Glæde og med den største Interesse og Forhaabning hen til den Traktat, der her er afsluttet. Nu er jeg ganske klar over, at det ikke blot er en Voldgifts-, men ogsaa en Forligstraktat, at denne Traktat ikke er altomfattende, saaledes som Traktaten mellem Danmark og Polen og Traktaten mellem Danmark og Frankrig, men der er en Side ved den, som vi maa hilse med særlig Tilfredshed, nemlig at der intet Forbehold er taget i Traktaten. Selv om det havde været bedre, om den havde fastsat en ren Voldgiftsafgørelse af Sager, som maatte opstaa Staterne imellem, og ikke en Forligsbehandling af dem, er der jo til Gengæld det at bemærke, som Udenrigsministeren ogsaa gjorde opmærksom paa, at der ikke opstilles Undtagelser i Traktaten. Det er klart udtrykt i Artikel 1, som siger, at alle Tvistigheder af hvilken som helst Art, der maatte opstaa mellem Danmark og Tyskland, og som ikke indenfor en passende Frist kan løses ad diplomatisk Vej, og som ikke med begge Parter Samtykke bliver forelagt for den faste Domstol for mellemfolkelig Retspleje, skal undergives enten en Voldgiftsbehandling eller en Forligsbehandling i Overensstemmelse med nærværende Traktat. Jeg tror, at det gamle Ord, der siger: Tid vundet, alt vundet, vil vise sig at have Gyldighed her.

Jeg har lagt Mærke til, at der er en hel Del Mennesker, som anser det Arbejde, der gøres indenfor Folkeforbundet, for ret betydningsløst og som noget, man ikke kan bygge paa. Jeg tror imidlertid ikke, jeg tager fejl, naar jeg siger, at de Traktater, der her foreligger, er en direkte Frugt af det Arbejde, der gøres indenfor Folkeforbundet, af det Samvær Mand og Mand imellem, Nation og Nation imellem, som finder Sted der, og at vi som den lille Nation, vi er, bør hilse denne Institution og dens Arbejde med den største Glæde og Tilfredshed. Jeg tror, at Forholdene en Dag vil komme til at ligge saaledes, at vi kan se bort fra den Krigsfare, som adskillige Gange har luret i Europa, og som gav sig saa voldsomme Udslag under Verdenskrigen 1914—18. Vi hilser derfor